

Folketinget — Europaudvalget

Christiansborg, den 23. november 2004

Europaudvalgets sekretariat

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Referat af åbent samråd i Europaudvalget om drivhusgasser

Hermed omdeles referatet af åbent samråd med statsministeren om samrådspørgsmål B (jf. Rådsmøde 2610 – miljø) vedr. drivhusgasser. Samrådet blev afholdt i Europaudvalget den 10. november 2004.

Med venlig hilsen

Charlotte Friis Rasmussen

**ÅBENT SAMRÅD I EUROPAUDVALGET
SAMRÅDSSPØRGSMÅL B**

Onsdag den 10. november 2004, kl. 09.07-09.47

Formanden (Claus Larsen-Jensen):

Velkommen til statsministeren. Det er Jørn Jespersen, som her ønsket dette samråd. Jag går ud fra, at du vil knytte et par bemærkninger til det.

Jørn Jespersen (SF):

J, grunden er jo kendt, nemlig at EU's miljøministre har vedtaget en regulering af nogle stærke drivhusgasser på et niveau, som ikke er så højt som det danske og det østrigske.

Og det synes jeg udgør et meget principielt problem, for det første fordi det vanskeliggør EU's samlede CO₂-reduktion i henhold til EU's forpligtelser, for det andet fordi det ikke lever op til EU's traktat om, at når der sker harmoniseringer på miljøområdet, så skal det ske på et højt niveau, og for det tredje fordi det er et brud med det princip, at man skal søge via ny teknologi at fremme miljø og miljøbeskyttelse.

Og her har vi en kendt teknologi, som er udviklet, og som er tilgængelig, og som derfor uden problemer ville kunne indføres på EU-plan, og alligevel vedtager man slappere regler på EU-plan, som ikke alene har skadelige miljøkonsekvenser, men som også ud fra en erhvervspolitisk tilgang må siges at stille sig i vejen for den nødvendige teknologiske fornyelse.

Og derfor synes jeg, at det er en sag, der har så store principielle aspekter, at vi ikke kan lade os nøje med, at den foreløbig er tabt på miljøministerplan, og at der bliver udfoldet bestræbelser i Europa-Parlamentet for at rette op på de skader, men at den har en så stor vigtighed, at den burde op på det niveau, som stats- og regeringscheferne udgør.

Der har jo tidligere været miljøsager på topmøderne, desværre sager, der har peget den modsatte retning, nemlig omkring kemikalireguleringen, hvor man vedtog at flytte behandlingen af REACH til Rådet af konkurrenceevneminstre, men ikke desto mindre viser det jo, at der er en præcedens for, at sager af den karakter kan behandles på regeringsniveau, og det synes jeg at man burde overveje i den pågældende sag.

Så derfor er mit spørgsmål: Hvilke initiativer agter den danske regering og statsministeren at tage for at løfte denne her opgave, som jeg i øvrigt i indholdet forstår vi er enige om?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo rigtigt, som Jørn Jespersen slutter med at sige, at der ingen uenighed er om sagens indhold. Det var et enigt Europaudvalg, som stod bag regeringens forhandlingsoplæg vedrørende forslaget om regulering af F-gasser på EU-plan. Og miljøministeren har i øvrigt allerede været her i udvalget og orienteret om sagen. Så det er jo begrænset, hvor meget ekstra jeg kan føje til.

For Danmark er det afgørende, at vi samlet set kan opretholde en reduktion på 500-700 t CO₂-ækvivalenter fra de fluorholdige drivhusgasser i Danmark i perioden fra 2008 til 2012. Den 14. oktober i år opnåede Rådet af miljøministre politisk enighed om forslaget. Konsekvenserne af den politiske enighed er umiddelbart, at det ikke er lykkedes for Danmark at få sikkerhed for, at der ikke vil ske en forringelse af Danmarks reduktionsniveau af F-gasser som følge af den nye forordning. Og derfor stemte vi imod, sammen med Østrig i øvrigt. Det var også sådan, at Sverige, Belgien og Portugal undlod at stemme.

Som sagt så forstår jeg, at miljøministeren allerede har redegjort her i udvalget for forløbet af rådsmødet og de danske initiativer op til rådsmødet. Jeg vil derfor koncentrere mig om det videre forhandlingsforløb.

Som det er udvalget bekendt, så overgår den politiske behandling af forslaget nu til Europa-Parlamentet. Og regeringen vil derfor nu koncentrere sin indsats om at påvirke Europa-Parlamentets behandling af forslaget.

For det første har miljøministeren allerede skrevet til de danske medlemmer af Europa-Parlamentet.

For det andet agter jeg at skrive til formanden for Parlamentet og til formændene for de politiske grupper i Parlamentet, når sagen er tættere på at blive realitetsbehandlet i Europa-Parlamentet.

Det er sådan, at resultatet af det, der hedder første læsning, endnu ikke er formelt oversendt til Europa-Parlamentet. Den foreløbige vurdering lyder på, at forslaget vil blive behandlet i Europa-Parlamentet i det nye år.

I brevet vil jeg gøre Parlamentets ledelse opmærksom på, at det nuværende resultat sender et forkert signal til den europæiske befolkning. Jeg vil opfordre Parlamentet til at fremme en løsning, der sikrer et højt beskyttelsesniveau i EU og ikke bringer Østrigs og Danmarks allerede vedtagne nationale lovgivning i fare.

For det tredje vil miljøministeren skrive til formændene for de to udvalg, som skal behandle sagen i Europa-Parlamentet og skrive til Parlamentets »rapporteur«.

Herudover vil jeg gerne ligesom miljøministeren opfordre Folketingets partier til via deres repræsentanter at påvirke holdningen i Europa-Parlamentet i alle grupper. De danske medlemmer af Europa-Parlamentet må søge at gøre deres indflydelse gældende, så sagen kan få en tilfredsstillende løsning for Danmark.

Så regeringen arbejder altså meget målrettet på at få ændret resultatet af det, der var første læsning i Rådet. Sagen ligger nu i Europa-Parlamentet, og regeringen finder derfor, at arbejdet i denne fase må rettes mod Europa-Parlamentet.

Jørn Jespersen (SF):

Det var tre initiativer, som statsministeren nævner, med at skrive til forskellige instanser i Europa-Parlamentet. Det er alt sammen fint nok. Det er der ingen der kan have noget imod. Men det, der er det afgørende spørgsmål, det er, om ikke det er en sag, der har en så stor principiel betydning, at den også burde rejses blandt EU's stats- og regeringschefer og altså tages op på et topmøde.

Og derfor vil jeg spørge, om statsministeren er enig i, at denne her sag har en principiel betydning både i den forstand, at den rummer nogle væsentlige spørgsmål omkring Europas samlede reduktionsforpligtelser af CO₂ i henhold til Kyoto og de videre faser af Kyotoprocessen; og at den rummer nogle principielle aspekter, når det drejer sig om EU's forpligtelser i henhold til traktaten om at regulere miljøforhold på et højt niveau, når man harmoniserer; og endelig om statsministeren er enig i, at sagen rummer meget principielle aspekter, når det drejer sig om det forhold, at den bedst tilgængelige teknologi bør tages i anvendelse, og at det bør være oplagt at lave miljøregulering, som selvfølgelig tager den bedste tilgængelige teknologi i anvendelse.

Så er statsministeren enig i, at der på alle disse tre områder er meget væsentlige og principielle aspekter i denne her sag om F-gasser?

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg er enig med statsministerens vurdering af, at sagen nu ligger i Europa-Parlamentet. Hvis mobilisering af Europa-Parlamentet slår fejl i løbet af foråret, så kan man rejse sagen i Det Europæiske Råd. Men jeg vil spørge statsministeren om man kan rejse sagen overfor Kommissionen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Lad mig starte med at sige, at jeg er meget enig i Niels Helveg Petersens vurdering, og det er jo så også et svar til Jørn Jespersen, fordi det rigtige er at fokusere dér, hvor sagen nu behandles, og i denne fase er det altså Europa-Parlamentet. Og det ville være alt for nemt bare at få sagen verftet væk fra et møde i Det Europæiske Råd med henvisning til, at nu ligger den jo i Parlamentet, og nu må vi vente og se, hvad der kommer ud af Parlamentets behandling.

Jeg kan forsikre Jørn Jespersen om, at regeringen vil følge denne her sag meget tæt, fordi vi er jo fuldstændig enige om, at det ikke er et godt signal at sende, at et land, der som Danmark har lagt sig helt i spidsen, når det gælder forpligtelser til reduktion af CO₂-udslip, så bliver afskåret fra at bruge de redskaber, som er rigtige og nødvendige og hensigtsmæssige for at nå det mål - vel at

mærke på en måde, som vi synes er fuldstændig i overensstemmelse med de grundprincipper, som EU-samarbejdet bygger på.

Jeg er meget utilfreds med den beslutning, der blev truffet i Rådet af miljøministre, ikke utilfreds med, at der er opnået et fælles regelsæt, det tror jeg, vi alle sammen kan være enige om er godt. Det er jo et stort fremskridt for EU. Lad os ikke glemme, at den beslutning miljøministrene traf, er et stort fremskridt for EU som sådan. Problemet er bare, at vi altså er frontløbere i den her sag, og det vil vi gerne have lov til at blive ved med at være. Og vi synes ikke, at det bryder med nogen fællesskabsregler, at vi fik lov at opretholde vores særlige regler på dette område, og det vil vi slås for; det vil jeg gerne sige. Det vil vi slås meget hårdt for, og vi vil bruge de redskaber, der er nødvendige.

Men det er altså nødvendigt, at vi så ikke bare fører demonstrationspolitik, men at vi netop sætter ind dér, hvor det kan give et resultat, og det er i denne fase i Europa-Parlamentet.

Og så udelukker jeg ikke på et senere tidspunkt at tage yderligere initiativer, hvis det er hensigtsmæssigt på et senere tidspunkt. I denne overvejelse indgår selvfølgelig også Niels Helveg Petersens forslag om, at vi skal rejse sagen over for Kommissionen. Nu har der jo været gode grunde til, at vi med hensyn til Kommissionen ikke rigtig har kunnet foretage os noget den seneste tid, men det indgår klart i vores overvejelser, hvordan vi kan inddrage Kommissionen også på en hensigtsmæssig måde i det her.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Tak for de foreløbige svar.

Jeg synes, det er godt, at ministeren siger, at han ikke udelukker at tage yderligere skridt.

Så vil jeg godt spørge, om du ser en sammenhæng mellem det her og så Lissabonprocessen. Altså det er ca. 10 minutter siden, måske 15 minutter siden, du redegjorde for Lissabonprocessen og Wim Koch-udvalget, som jo handler om den strategi, der skal sikre job og vækst i Europa igen, men på et bæredygtigt grundlag. Jeg har forstået, at regeringen også i sit svar til Wim Koch har lagt vægt på en bæredygtig strategi. Er ministeren så enig i, at denne her sag faktisk er principiel, når det her er to ting, der kører parallelt med hinanden? Og det her bør være anledningen til, at man også bruger denne her sag til at rejse spørgsmålet i Det Europæiske Råd: Hvordan sikrer vi, at bæredygtig udvikling bliver en realitet og ikke bare noget, vi skriver, fordi vi ikke kan undgå det?

Det er, ligesom at man kigger tilbage, så har der været 20 år, hvor man ikke kunne undgå at sige ligestilling, men man kunne godt undlade at lave noget. Nu er vi dér, hvor man godt kan undlade at lave noget, men er nødt til at sige bæredygtighed, og vi skal jo ind i den tredje fase, hvor det bliver forpligtende også for den vækst- og forskningsstrategi, der lægges op til med Lissabonprocessen.

Så derfor vil jeg godt spørge, om du ser nogle muligheder for på denne her måde at tage det op i Det Europæiske Råd og eventuelt danne den forening af europæiske lande, som gør en særlig indsats for, at det her bliver forpligtende.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg fik ikke svar på de spørgsmål, jeg stillede i første omgang, andet end en henvisning til, hvad Niels Helveg Petersen havde sagt. Nu kan jeg jo ikke stille spørgsmål til Niels Helveg Petersen, selv om hans indlæg bestemt gav god anledning til det, men det er ikke stedet her at rejse den diskussion. Og derfor gentager jeg mit spørgsmål til dig som statsminister:

Er du enig i, at denne her sag på mindst tre områder har nogle principielle aspekter, som er meget væsentlige?

Punkt 1, at det handler om EU's samlede CO₂-udledning og de reduktionsforpligtelser, EU samlet har påtaget sig, og at der jo ikke er noget, der tyder på, at det mål er umiddelbart nemt at realisere med de midler, der er taget i anvendelse hidtil?

Punkt 2, at sagen har principielle aspekter i forbindelse med traktatens bestemmelser om, at harmonisering skal finde sted på et højt niveau, og at der ikke er tale om det i det her tilfælde?

Og punkt 3, at sagen har principielle aspekter med hensyn til anvendelsen af den bedst tilgængelige teknologi? Og her er det ikke bare en teknologi, som vil kunne udvikles i kraft af miljøregler, men som findes, som er eksisterende, og som er tilgængelig, som er økonomisk overkommelig, og som man alligevel ikke tager i anvendelse.

Er du enig i, at sagen har principielle aspekter på alle tre områder? Det er mit første spørgsmål.

Mit andet spørgsmål er: Når du siger, at regeringen vil slås for, at Danmark får lov at beholde sin bedre regulering - jeg synes jo, det er et noget snævert nationalt perspektiv, du anlægger på sagen, men lad det ligge - synes jeg ikke, at det dér ord »slås for« er afspejlet i den kampvilje, du har lagt for dagen hidtil. Hvad er det for nogle initiativer, der fortjener at gå under betegnelsen »slås for«, som du tænker på her? Foreløbig er der nævnt tre breve, der bliver afsendt. Er det det, der ligger i »slås for«, at man sender tre breve til Parlamentet og så lader sagen ligge dér indtil videre?

Det tredje spørgsmål går på: Hvad er den principielle forskel på denne her sag og så sagen om flytning af kemikalireguleringen, hele REACH-reguleringen, fra Rådet af miljøministre til Rådet af konkurrenceevneministre? Det kunne jo godt tages op på et topmøde, hvor der ikke var nogen smålige henvisninger til, at sagen nu var i god gang og lå et sted i proceduren osv. Så hvad er den principielle forskel på denne her sag og kemikalireguleringen, hvor et EU-topmøde med din accept gik ind og traf meget bindende og vidtgående beslutninger på et miljøområde - desværre i den negative retning?

Men det kunne man jo argumentere for ligefrem betød, at du ligesom skyldte på miljøkontoen og skulle rette op på sagen ved at påvirke denne her beslutning i en positiv retning. Så hvad er den principielle forskel på det?

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg deler helt de principielle synspunkter, som er lagt frem, altså at denne sag har mange principielle vinkler både i forhold til Lissabonprocessen, teknologisk udvikling, i forhold til højt niveau og CO₂-bekæmpelse og en række andre ting. Så det er da absolut en sag, som man fra dansk side skal følge til dørs på enhver tænkelig måde.

Det, der står for os her og nu, det er: Hvordan griber vi det an i det korte sigt taktisk? Hvad er bedst at gøre nu og her? Og jeg tror, det er rigtigt, at man kan komme et stykke vej med Parlamentet, og kan man det, så er det godt.

Viser det sig, man ikke kan det, så må vi diskutere, hvordan vi tager de bedst mulige skridt i næste omgang. Det vil være min holdning til det. Og jeg har store forhåbninger til, at det kan lykkes at bruge Parlamentet konstruktivt i den her sag.

Jacob Buksti (S):

Jeg skal først beklage, at jeg ikke kunne være her fra starten på grund af et andet udvalgsmøde. Så derfor, med risiko for at spørgsmålet er stillet, så bare i forlængelse af det, som Jørn Jespersen var inde på, som jeg er helt enig i, så vil jeg bare høre, hvordan statsministeren har det med, at man på topmødet her i forbindelse med diskussionen af Lissabonstrategien vedtager, at der skal ske en øget forskningsindsats, og at den specielt skal ske på forbedret miljøteknologi, hvordan det så hænger sammen med, at når man så endelig har den miljøteknologi, så kan den ikke anvendes? Er det ikke absurd?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det sidste spørgsmål fra Buksti knytter jo an til det første, som Anne Grete Holmsgaard var inde på. Men Buksti behøver ikke at beklage. Det sker så ofte, at ting bliver sagt mere end én gang. Og det er jo relevant nok, for jeg ser også en sammenhæng med Lissabonprocessen.

Og nu synes jeg, vi skal passe på ikke at grave nogle grøfter, som ikke eksisterer. Altså jeg fornemmer sådan lidt, at der er en lyst til at få skabt et modsætningsforhold til regeringen, som rent faktisk ikke eksisterer, fordi jeg tror, at vi alle sammen er enige om, at der i den her sag ligger noget principielt. Det forsøgte jeg så at udtrykke med få ord. Man kan bruge flere ord, som Jørn Jespersen gør, men jeg forsøgte at svare kort, for jeg er jo enig.

Og Anne Grete Holmsgaard har fuldstændig ret i, at der er en sammenhæng med Lissabonprocessen. Og den her sag synes jeg egentlig er et glimrende eksempel på, at der ikke er noget modsætningsforhold imellem at søge en bedre konkurrenceevne, vækst, udvikling af

teknologi og så et højt miljøbeskyttelsesniveau. Tværtimod så er det et eksempel på, at man kan nå begge dele på en gang. Man kan ved at udvikle spidskompetencer på miljøområdet skabe baggrund for en spændende produktion, dermed beskæftigelse; man kan lægge sig i front teknologisk; og vi kan samtidig gøre noget godt for miljøet.

Der er nogle, der, når vi diskuterer Lissabonstrategi, prøver at stille det op, som om at der skulle være et modsætningsforhold imellem de tre søjler, vækst, beskæftigelse på den ene side og så sociale hensyn og miljøhensyn på den anden side. Men sådan et modsætningsforhold ser jeg ikke. Tværtimod er her et eksempel, et godt eksempel, på, at Lissabonprocessen kan bruges til at udvikle begge dele, både et bedre miljø og skabe baggrund for teknologisk udvikling.

Deri har Anne Grete Holmsgaard fuldstændig ret, og dermed har jeg altså endnu en gang så også svaret på Jørn Jespersens betragtninger om det principielle.

Lad mig så bare sige om det med »kampvilje« og »slås for«, som Jørn Jespersen er inde på: Igen må jeg sige, at jeg er meget enig i Niels Helveg Petersens betragtning, at vi i denne fase altså får mest ud af nu at satse hårdt på at få overbevist Parlamentets politiske grupper, fordi det er dér, det ligger nu. Parlamentet er jo medlovgiver på det her, og så må man sætte ind dér, hvor sagen nu befinder sig, og hvis det så ikke lykkes, må man selvfølgelig overveje, om der så skal tages yderligere skridt.

Jeg deler i øvrigt også Niels Helvegs vurdering, at der egentlig skulle være grundlag for at kunne komme et stykke vej med Parlamentet. Hvis parlamentsmedlemmerne mener alvorligt, hvad de har gået og sagt i den valgkamp, der netop er overstået, så burde der jo være en basis for at kunne få lydhørhed i Parlamentets politiske grupper for det danske synspunkt.

Der ligger der så også et ansvar på alle politiske partier her for at sige til vore respektive medlemmer af de politiske grupper: I bør nu arbejde for i jeres politiske grupper at finde en løsning på det her, som tilfredsstiller det synspunkt, vi anlægger fra dansk side.

Så siger Jørn Jespersen: Det var da en sær snæver national betragtning.

Nej, det er en principiel betragtning, at der bør være mulighed for både at have et, om jeg så må sige, fælles sæt af regler, som gør, at alle i hvert fald følger bestemte sæt af regler, og at der så er nogle, som kan få lov at være frontløbere. Det er da ikke en national dansk betragtning; det er da i høj grad et principielt synspunkt, som kan få europæisk betydning.

Så spørger Jørn Jespersen: Hvad er forskellen på denne her sag og så det, at sagsbehandlingen af et bestemt spørgsmål, og i det her tilfælde kemikalielovgivningen, flyttes fra et råd til et andet råd? Jamen forskellen er meget åbenbar, at spørgsmålet om behandling af sager eller placering af sager er der tradition for, at formandskabet kommer med en indstilling om eller beslutning om, og den tager vi til efterretning. Sådan har det faktisk altid været, og sådan var det altså med kemikaliesagen. Det er jo ikke en sag, der skal underkastes behandling i Parlamentet, hvor kemikalielovgivningen eller hvilket råd kemikalielovgivningen skal behandles i. Så der er en klar forskel.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Vores parlamentsmedlem er i gang med at mobilisere på det her område, vil jeg lige sige.

Men så vil jeg godt sige: For et par år siden blev statsministeren sammen med, jeg tror, det var fem andre statsministre, ret kendt over hele Europa på at skrive et åbent brev i den europæiske presse. Det var om konflikten omkring Irak. Det brev havde jeg gerne været foruden. Men nu er det jo en metode, der er brugt en gang af statsministeren.

Så vil jeg godt spørge: Indgår det at formulere sig sammen med andre statsministre, premierministre, hvad de nu end måtte hedde, på det her område som en mulighed, som statsministeren kunne tænke sig at benytte sig af?

Og når jeg siger det, så er det, fordi jeg frygter, at Lissabonprocessens pæne ord om bæredygtighed bliver stående på »kan« og ikke bliver til noget, der rent faktisk skaber en dynamik i Europa, hvor man i realiteternes verden så satser sin forskning og sin teknologiske udvikling, sin beskæftigelsesskabelse på de områder, hvor der er et bæredygtighedsperspektiv. Og hvis vi ikke gør det, så har vi bare sat os selv bagud igen og efterladt en regning til dem, der kommer efter os, hvad enten vi stadig væk lever eller vi er døde på det tidspunkt. Og der vil jeg jo sige: Det her har jo nogle perspektiver, som er fantastisk vigtige på det lange sigt.

Så vil ministeren lade det indgå i sit katalog af muligheder at formulere sig i den europæiske presse på det her område? Jeg ville tro, at selv om England ikke støttede Danmark her, at Tony Blair kunne være en mulig allieret. Bortset fra at jeg kan forstå, at I har et godt forhold til hinanden, så har Tony Blair jo erklæret, at han vil sætte klimaproblematikken på som en topprioritet på det kommende G8-møde.

Jørn Jespersen (SF):

Spørgsmålet om den nationale tilgang gik sådan set ikke på spørgsmålet, om nogle lande kunne være frontløbere eller ej; det gik på, hvad perspektivet i denne her sag er. Og for SF er perspektivet at få den samlede europæiske lovgivning op på et højt niveau, fordi der ikke er meget ved, at et enkelt land reducerer sin CO₂-udledning, hvis ikke det sker mere generelt. Det er jo i hvert fald en af de former for forurening, der er meget grænseoverskridende. Og derfor er vores perspektiv altså at få de danske regler til at gælde for hele EU og senere globalt, og ikke at Danmark kan beholde nogle regler, som kan hjælpe os med at leve op til vores CO₂-reduktionsforpligtelser. Det er ikke det primære.

Men statsministeren har faktisk stadig væk ikke svaret på mine spørgsmål om, om han er enig i, at det her er meget principielt. Og det ville jo være nemmere at svare på det i stedet for at sidde og se irriteret ud. Det var sådan set en måde, der kunne tilfredsstille os begge to. Og jeg har spurgt tre gange nu omkring det principielle i det. Det eneste, du har sagt, er, at det er du sådan set enig i.

Men jeg har spurgt, om du er enig i, at det er principielt, både fordi det drejer sig om fællesskabets samlede CO₂-udledningsreduktionsforpligtelser, om du er enig i, at det drejer sig om traktatens bestemmelser om, at harmonisering skal finde sted på et højt niveau, og du er enig i, at det er principielt, fordi den bedst tilgængelige teknologi skal anvendes. Og hvis du er enig i det, så ville det være rart, at du tog formuleringer i brug på alle tre områder, der gjorde det klart, at det faktisk er de principper, der er på spil.

Så siger du, at den regulering, der har fundet sted, faktisk er et stort fremskridt. Det kommer selvfølgelig meget an på, hvilket ambitionsniveau man bruger som målestok for, hvad der er sket. Men jeg vil da gerne lige have din begrundelse for at kalde den regulering, som miljøministrene har vedtaget omkring de her tre drivhusgasser, for et stort fremskridt. Hvad bygger du det på?

Og så ville jeg endelig gerne have din vurdering af, hvordan det kan gå til, at der er denne her modstand mod de danske regler og deres indførelse på fællesskabsniveau. Hvad er det for nogle kræfter, vi er oppe imod? Hvad er det for interesser, der gør sig gældende, som gør, at det har været vanskeligt at få et flertal bag indførelsen af de danske regler på EU-plan?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Først til Anne Grete Holmsgaard: Jeg vil sige kort, at jeg udelukker ikke noget initiativ på forhånd. Anne Grete Holmsgaards forslag indgår derfor også på linje med alle mulige andre ting, man kan tænke sig. Det er bare et spørgsmål om at bruge de rigtige redskaber på de rigtige tidspunkter.

Det er fuldstændig korrekt, at jeg før som led i politiske processer har taget initiativer sammen med større eller mindre kredse af kolleger, og jeg vil sige, at alle tænkelige initiativer kan komme på bane, men det må vurderes i den konkrete situation, hvad der skal bringes i anvendelse, hvornår det skal bringes i anvendelse for at få et positivt resultat.

Lige nu tror jeg, at det lønner sig at satse benhårdt på at få bearbejdet holdninger i Parlamentet, for det er dér, sagen ligger. Og lykkes det så ikke, så må vi overveje, hvad der så skal ske, og hvordan vi så griber sagen an, og der udelukker jeg ikke noget på forhånd; altså jeg er meget åben. Det vil vi foretage en vurdering af, hvad der tjener sagen bedst.

Så til Jørn Jespersen: Nej, jeg er ikke irriteret, men jeg har det sådan, at når jeg nu to gange allerede har sagt ja, så troede jeg, at det var forstået. Nu siger jeg så for tredje gang: Ja, jeg er enig i, at der er noget meget principielt i den her sag, og så synes jeg egentlig ikke, at jeg behøver at sige meget mere. Altså hvorfor bruge en masse ord, når jeg kan sige ja. Men Jørn Jespersen vil altså have en eller anden uenighed, men vi er ikke uenige, så: Ja.

Så siger Jørn Jespersen, at målet må være at få danske regler til at gælde hele EU. Jamen det har vi jo altid som mål, men det er ikke altid, vi kan det. Det er det ikke.

Når jeg har sagt, at det er fremskridt, at der kommer et fælles regelsæt om disse F-gasser, så er det, fordi det er et fremskridt i forhold til, at der ingen fælles regler er. Det tror jeg vi kan være enige om. Det synes jeg faktisk er et, jeg ved ikke, om jeg brugte ordet »stort fremskridt«, men hvis

jeg har gjort det, så står jeg da gerne ved det, fordi det synes jeg faktisk er et stort fremskridt, at man får et fælles regelsæt.

Men derfor kan man da altid have mere ambitiøse mål, og i Danmark har vi heldigvis, og der er jo bred enighed om, ambitiøse mål, og når vi så ikke altid kan få vores egne ambitiøse mål gjort til fælles regler, så må det næste jo være at undersøge, om vi så ikke kunne få lov til f.eks. på miljøområdet at køre vores eget regelsæt for at holde os i front, for det er jo det, vi synes også er ånden i miljø samarbejdet i EU, at der skal være mulighed for, at det enkelte land - uden at krænke de fælles spilleregler, og det synes vi sagtens, vi kan på dette punkt - så kan få lov at køre et mere avanceret regelsæt. Det er det, vi vil arbejde for.

Formanden:

Tak for det. Jørn Jespersen og Niels Helveg bagefter.

Jørn Jespersen (SF):

Initiativerne over for Parlamentet tror jeg alle har tilkendegivet, at vi synes er rigtige og de skal støttes fra alle sider. Spørgsmålet er bare: Skal der ske andet? Har den danske regering tænkt sig at gøre andet med henblik på at forberede den situation, at vi eventuelt ikke kommer igennem via Parlamentet?

Sagen er jo, at det her er en sag, som regeringen har kendt til i et år, før den kom op på miljørådsmødet, og hvor man ved passivitet i hvert fald ikke har været hjælpsomme med hensyn til at sørge for, at den fik det gode udfald i første omgang. Og den synd skulle jo helst ikke gentages ved, at man nu fuldstændigt stoler på, at indsatsen via Parlamentet vil lykkes og intet gør for at forberede den situation, at det kunne tænkes, at det ikke lykkes.

Der har været spurgt til England og Tony Blair. Tony Blair har jo tilkendegivet en glædelig og måske også lidt overraskende stor vægt på klimaproblemet og bebudet store initiativer fra engelsk side for at bekæmpe hele drivhusproblemet. Og derfor synes jeg da, at det ville være oplagt at tage en kontakt og sige: Hvis I mener det alvorligt, hvad vi går ud fra, så er der altså en sag her, der er helt oplagt at gøre noget ved, fordi man kan ikke på den ene side proklamere en stor indsats mod hele drivhus- og klimaproblemet og på den anden side sidde og se på, at der bliver vedtaget en regulering, som er langt under standard for, hvad vi teknologisk allerede nu kan leve op til.

Så spørgsmålet er: Vil regeringen tage nogle initiativer sideløbende med indsatsen over for Parlamentet, f.eks. en kontakt til den engelske regering, med henblik på også at mobilisere nogle kræfter på regeringsplan for at få denne her sag løst på en mere tilfredsstillende måde, end den er blevet hidtil?

Niels Helveg Petersen (RV):

To bemærkninger:

For det første synes jeg, at Jørn Jespersen havde et meget relevant spørgsmål: Hvad er det egentlig for kræfter, hvad er det for synspunkter, som vi er oppe imod? Hvad er det, de andre lande argumenterer med? Det er jo ret vigtigt, når vi skal videre i sagen og påvirke Parlamentet, at have et godt billede af, hvad modstanden er, om jeg så må sige. Så det synes jeg er et helt relevant spørgsmål. Det må vi selvfølgelig vide at have et godt billede af i det videre forløb.

Dernæst så synes jeg da, at det er oplagt, og det går jeg da også ud fra at regeringen vil gøre, at alle diplomatiske kanaler, man har til rådighed, også i forhold til - jeg forstår, der er tre lande, der undlod at stemme, Danmark og Østrig, der stemte imod, altså Sverige, Portugal og Belgien, der undlod - at man bruger alle kanaler, også på de indre linjer, til at fortælle de andre lande og regeringer, at det her er en sag, som vi er meget optaget af, og at vi arbejder ihærdigt på at få det ind.

Det er noget andet end at lave åbne breve og rejse sagen på topmødet, men det går jeg ud fra er en linje, man samtidig forfølger.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, altså med hensyn til, hvad vi er oppe imod, hvad det er for en diskussion, der har været i Rådet af miljøministre, der må jeg henvise til miljøministeren. Det kan jeg ikke redegøre for i detaljer. Jeg går også ud fra, at miljøministeren har været inde på det her, men ellers vil miljøministeren selvfølgelig også kunne gå mere i detaljer med det, hvis der er ønske om det.

Må jeg så sige til Jørn Jespersen og Niels Helveg Petersen, at jeg kan forsikre om, at regeringen vil tage alle de skridt, bruge alle de kanaler, som er nødvendige for at fremme denne sag. Og vi vil vurdere skridt for skridt, hvad der er det rigtige at bruge i den fase, vi så er i. Det kan jeg forsikre. Så alt indgår.

Men jeg tror, som jeg har sagt flere gange, at det lønner sig nu at lægge maksimalt pres på Parlamentets forskellige politiske grupper, og så må vi selvfølgelig overveje undervejs, om der skal tages sideløbende initiativer, og hvis det med Parlamentet ikke lykkes, hvad der så skal tages af skridt osv. Altså regeringen vil bruge de kanaler og tage de skridt, der er nødvendige i sagen.

Formanden:

Jørn, sidste runde - vil jeg henstille til.

Jørn Jespersen (SF):

»Alle de skridt, der er nødvendige, skal tages«. Skal det forstås på den måde: men først efter at det er afklaret, om Parlamentet løfter opgaven? Hvis det er nogle skridt, der skal tages allerede nu, kunne vi så komme en lille smule tættere, hvad det er for nogle skridt, eller er det superhemmeligt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså nu er det i hvert fald ret klart, at regeringen på alle mulige forskellige niveauer vil prøve at presse på i forhold til Parlamentet. Som jeg også allerede har antydnet, så vil vi selvfølgelig overveje, om der er andre ting, vi kan gøre. Men det afhænger også lidt af det videre forløb. Der beder jeg også om, at man har tillid til, at da vi altså er enige om den her sag, at regeringen så vil gøre alt, hvad vi synes er relevant og kan fremme sagen i de enkelte faser. Og det vil jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt, hvad der kan blive nødvendigt af initiativer.

Men som jeg allerede har sagt i et svar til Niels Helveg Petersen, så udelukker jeg da ikke, at det også kan være formålstjenligt at rette en henvendelse til den nye Kommission, fordi det er jo den nye Kommission, der så er interessant, når den nye Kommission som forventeligt bliver godkendt af Parlamentet.

Formanden:

Tak for det.

Jeg skal lige erindre udvalget om, at vi faktisk har sat i gang også fra udvalgets side henvendelse til andre landes parlamenter, og der er et udkast til brev på vej og at der rent faktisk i næste uge holdes COSAC-møde, hvor Lissabonprocessen er et af de store diskussionsemner, og der vil det jo være naturligt at tage dette spørgsmål ind som et eksempel på noget af det, som er helt afgørende i forhold til Lissabonprocessen.

Der er ikke mere at sige til denne sag. Vi siger tak til statsministeren. Samrådet er slut.

SLUT